

Sygn. akt IX Ka 973/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Sędziowie: SSO Wojciech Arczyński (spr.)

SSO Ewa Opozda-Kałka

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 roku

sprawy R. Ż. i M. R. (1)

oskarżonych o przestępstwa z art.280 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 23 kwietnia 2014 roku sygn. akt II K 77/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. i adw. Ł. C. kwoty po 516,60 (pięset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzeń za obronę oskarżonych z urzędu prowadzonych przed Sądem II instancji;

III. zwalnia obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 973/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku sygn. akt II K 77/14 Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonych

1) R. Ż. i M. R. (1) za winnych tego, że w nocy 30 listopada 2013 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą użyli przemocy wobec M. S. w ten sposób, że docisnęli ją własnym ciałem do muru, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...) o numerze (...): (...) o wartości 907 złotych oraz dwóch złotych pierścionków

o wartości 800 złotych, przy czym R. Ż. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 26 września 2006 roku o sygn. akt IX K 443/03 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 grudnia 2008 roku do dnia 30 czerwca 2010 roku, zaś M. R. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym, przez Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 28 listopada 2007 roku o sygn. akt III K 87/07 za umyślne przestępstwo podobne z art. 280 § 2 kk, art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, z art. 289 § 1 kk, z art. 13 § 1 kk w zw.z

art. 279 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, art. 276 kk za co wymierzono M. R. (1) karę łączną siedmiu lat pozbawienia wolności, której część odbywał w okresie od 12 grudnia 2006 roku do 5 stycznia 2009 roku i od 25 lipca 2010 roku do 21 grudnia 2012 roku i kwalifikując ten czyn wobec każdego z nich jako przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na mocy art. 280 § 1 kk wymierzył każdemu z nich kary po 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności

nadto

2) oskarżonego R. Ź. uznał winnym tego, iż w dniu 19 stycznia 2013 roku w K. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej złożył nieprawdziwe pisemne oświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego doprowadził (...) Finanse S.A. we W. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci kredytu w wysokości 3.321,26 złotych po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela pokrzywdzonego co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodach i posiadania nieruchomości, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym przez Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 26 września 2006 roku o sygn. akt IX K 443/03 za umyślne przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk na karę jednego roku

i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 grudnia 2008 roku do dnia 30 czerwca 2010 roku i kwalifikując ten czyn jako występki z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 186 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

3) na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu R. Ź. karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4) na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przepadek równowartości korzyści majątkowej jaką osiągnęli z przestępstwa w kwotach po 40 złotych;

5) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył R. Ź. okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 2 grudnia 2013 roku do dnia 5 marca 2014 roku zaś M. R. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 1 grudnia 2013 roku do dnia 5 marca 2014 roku;

6) zwolnił obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych;

7) orzekł o wynagrodzeniu obrońców ustanowionych z urzędu.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca M. R. (1) zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, przez przyjęcie, że oskarżony M. R. (1) na rozprawie dnia 5 marca 2014r. wyraził żal z powodu własnego postępowania, przeprosił pokrzywdzoną i zobowiązał się do naprawienia wyrządzonej pokrzywdzonej szkody jedynie w celu uzyskania łagodnej kary,

a samo zachowanie oskarżonego nie jest przejawem skruchy dotyczącej popełnienia przestępstwa, w sytuacji, gdy przeprosiny pokrzywdzonej zostały dokonane przed Sądem I instancji w jej obecności, pokrzywdzona przyjęła przeprosiny bez żadnego sprzeciwu, a fakt nie naprawienia wyrządzonej szkody wynika z niezależnej od oskarżonego okoliczności mianowicie, trudności skontaktowania się z pokrzywdzoną z uwagi na opuszczenie przez pokrzywdzoną terytorium Polski a co nie jest wykluczone trudnością z powrotem z (...), która obecnie znajduje się na skraju wojny domowej, co doprowadziło do uznania przez Sąd Rejonowy, iż w realiach niniejszej sprawy nie zostały spełnione przesłanki umożliwiające zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy prawidłowa i rzetelna ocena całości ujawnionych w toku postępowania karnego materiału dowodowego, prowadzi do wniosków przeciwnych;

2) rażąco niewspółmierność (surowość) kary przez orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a pominięcie wszelkich okoliczności łagodzących, jakim było: ujawnienie popełnienia

przestępstwa w toku postępowania przygotowawczego, opisanie sposobu jego popełnienia, wskazanie współsprawcy, przyznanie się do popełnionego czynu, przeproszenia pokrzywdzonej, uzgodnienia sposobu naprawienia szkody stanowiących przesłankę do zastosowania dobrodziejstwa z art. 60 § 2 kk o co oskarżony wnosił.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie M. R. (1) kary pozbawienia wolności poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat albo o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Apelację od tego wyroku wywiodła także obrońca oskarżonego R. Ź. zarzucając rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych w rozmiarze dwóch lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt I aktu oskarżenia oraz kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, co łączy się ze skazaniem za czyn z pkt II aktu oskarżenia oraz kary łącznej polegającej na wymierzeniu kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności tj. kary znacznie przekraczającej stopień zawinienia, z przewartościowaniem okoliczności obciążających i nieuwzględnieniu w dostatecznym stopniu okoliczności łagodzących dotyczących osoby oskarżonego i wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i wydatne złagodzenie oskarżonemu kar jednostkowych, wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji i warunkowe zawieszenie jej wykonania na stosowny okres próby. Nadto wniosła o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obydwie apelacje nie są zasadne w stopniu oczywistym.

Z treści obu apelacji wynika, że ich autorzy nie kwestionują poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń dotyczących przebiegu zdarzeń będących przedmiotem osądu w sprawie niniejszej i to zarówno w zakresie czynu przypisanego obu oskarżonym kwalifikowanego jako przestępstwo rozboju (pkt I), jak i czynu przypisanego oskarżonemu R. Ź. kwalifikowanego jako przestępstwo oszustwa i wyrządzenia szkody w obrocie gospodarczym. Ustalenia te w świetle wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i występujących w sprawie okoliczności w tym także wyjaśnień obu oskarżonych co do ich prawidłowości nie nasuwają zastrzeżeń. Sąd Okręgowy w pełni również podzielił wyrażone w treści uzasadnienia stanowisko Sądu Rejonowego odnoszące się do oceny prawnej obu czynów przypisanych oskarżonemu R. Ź. jaki i czynu przypisanego M. R. (2) za prawidłowe uznając także ustalenia iż obaj oskarżeni w zakresie przypisanych im czynów działali w warunkach recydywy o której mowa w art. 64 § 1 kk.

Sformułowany w apelacji obrońcy oskarżonego M. R. (2) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w istocie sprowadza się do wskazania przez skarżącego okoliczności które w jego ocenie powinny skutkować zastosowaniem przez Sąd wobec M. R. (2) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonej kary. Wypada zauważyć, iż za przypisane M. R. (1) przestępstwo rozboju Sąd Rejonowy wymierzył karę pozbawienia wolności w wymiarze w niewielkim stopniu jedynie przekraczającym minimum ustawowe, a przy jej wymiarze – jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku i to w zakresie dotyczącym obu oskarżonych – zauważył fakt, iż obaj przeprosili pokrzywdzoną i wyrazili żal z powodu własnego postępowania. Uznając iż takie zachowanie M. R. (1) nie jest przejawem skruchy a było jedynie w celu uzyskania łagodnej kary Sąd Rejonowy nie naruszył żadnych reguł oceny dowodów, wyprowadzając ten wniosek z analizy treści wyjaśnień M. R. (2), który początkowo do winy się nie przyznawał. Sąd Rejonowy zauważył także iż M. R. (1) deklarował zamiar naprawienia wyrządzonej szkody ale jej w żadnej części nie naprawił. Nie jest również ścisłe twierdzenie skarżącego o wskazaniu przez M. R. (2) osoby współsprawcy bowiem osoba R. Ź. jako sprawcy rozboju znana była organom ścigania zanim M. R. (2) został zatrzymany (patrz treść dokumentów k. 36-37). Brak jest zatem w sprawie w stosunku do M. R. (2) przesłanek nadzwyczajnego złagodzenia kary o których mowa w przepisie art. 60 kk podobnie jak nie ma przesłanek do złagodzenia wymierzonej kary i warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Apelacja obrońcy R. Ź. odnosi się wyłącznie do wymiaru kar wymierzonych mu za każde z przypisanych przestępstw i wymiaru łącznej kary pozbawienia wolności każdą z nich oceniając jako niewspółmiernie surową. Uzasadniając swoje twierdzenie skarżący wskazuje na okoliczności w przypadku R. Ź. łagodzące jak przyznanie się do winy, przeproszenie pokrzywdzonej, częściowe naprawienie wyrządzonej jej szkody. Odnosząc się do tej argumentacji należy zaznaczyć, iż obydwa przypisane R. Ź. popełnione zostały

w warunkach recydywy o której mowa w art. 64 § 1 kk, za przestępstwo rozboju wymierzona kara pozbawienia wolności w nieznacznym stopniu przekracza minimum ustawowe a łączną karę pozbawienia wolności Sąd wymierzył stosując zasadę asperacji. Sąd Rejonowy przyznał, iż R. Ź. zapłacił pokrzywdzonej tytułem częściowego naprawienia szkody kwotę 100 zł (dokonanie tej czynności o tyle jest jednak wątpliwe, że podpisy pokrzywdzonej na pokwitowaniu odbioru tej kwoty –

k. 640 i na złożonych przez nią zeznaniach – k. 31 i 319 różnią się zasadniczo) ale trafnie zauważył że R. Ź. szkody wyrządzonej przestępstwem oszustwa

w żadnej części nie wyrównał. Wymierzając R. Ź. karę Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na fakt przeproszenia przez obu oskarżonych pokrzywdzonej (o czym mowa wyżej) poddając w wątpliwość szczerą skruchę R. Ź., a to po analizie treści złożonych przez niego wyjaśnień w których rzeczywiście nie można się doszukać elementów skruchy. Brak jest zatem w materiale sprawy jak i treści apelacji przesłanek uzasadniających złagodzenie wymierzonej R. Ź. kary i warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Z tych przyczyn na zasadzie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku i zwolnił obu oskarżonych na zasadzie art. 624 § 1 kpk od ponoszenia kosztów sądowych w II instancji.

/SSO Krzysztof Sójka/ /SSO Wojciech Arczyński/ /SSO Ewa Opozda-Kałka/